

Pregó de la Festa Major
Canyelles, 19 de Juliol de 2014

Jaume Hill i Raventós

Alcaldessa, regidores i regidors, autoritats, organització, associacions, amigues i amics, Canyellenques i Canyellencs, gràcies per fer-me avui el vostre pregoner.

Fa uns dies, vaig rebre la trucada de telèfon, fent-me la proposta de fer el pregó i el primer que vaig sentir va ser una barreja d'il·lusió, emoció, afalac i, carai, d'un gran honor, al cap d'una estona, també vaig sentir una miqueta de "cangueli".

Una vegada vaig penjar el telèfon em va venir al cap una pregunta:

que és exactament un pregó?

No m'havia parat mai a pensar-ho.

Aprofitant el conegut i benivolgut senyor google, que ho sap tot, miro el diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans, busco

Pregó: i diu "Crida"

Llavors busco

Pregonar, i diu 1 "El nunci, el pregoner, fer la crida"

2 Divulgar . Pregonar una cosa als quatre vents.

Be, doncs ja se què haig de fer, ara falta el més important, com ho haig de fer, i, a mesura que hi anava pensant, m'anaven venint al

cap infinitat de records, però, sobretot, persones amb les que he tingut la gran sort d'haver compartit estones, vivències, emocions, ..., alguns que hi són i altres que ja no hi són. Tots plegats m'heu ajudat a créixer com a persona.

Dit això, m'hauré de presentar,

Em dic Jaume Hill i Raventós, el Jaume de Ca la Rossa. Vaig néixer aquí, a Canyelles el 1959.

El meu pare era el Joanet de Ca la Rossa, fill del Joan de Ca la Rossa i la Rossita del Cal Xicus. La meva mare és la Mercè, filla del Jaume Purros i de la Maria Dori. El meu germà, el Joan de Ca la Rossa. Tinc un fill, el Bernat i la meva parella és l'Ana.

És que jo vinc de l'època en que totes les cases tenien mots, que a l'estiu treies el sopar fora al carrer i xerraves amb els veïns, que les portes no es tancaven en clau i la gent entrava sense trucar, però alguna vegada, sentia que trucaven a la porta, anava a obrir i cridava, mare, hi ha un pobre que demana!. Normalment era l'Antonieta, altres vegades era algun altre pobre. En aquella època en passaven bastants i els hi donàvem les sobres que teníem del menjar.

Els carrers eren de terra i estaven plens de reguerots que feia l'aigua quan plovia.

Tota la canalla portàvem els genolls pelats.

Sentíem cantar les cigarres i els grills i, al vespre, veiem cuques de llum.

La majoria, quan cagàvem, ho fèiem a la comuna.

No hi havia clavegueres, ni hi havia aigua corrent. Anàvem a buscar l'aigua al pou Murici per omplir els cantis.

Recordo quan es va portar al poble l'aigua de Cal Ferrer. Cal Ferrer de Llacunalba. Es va construir el dipòsit de les Quintanes i 4 fonts que encara hi són. La de les Quintanes, la de la Plaça de Cal noi, la de la Placeta de la Mare de Deu i la del carrer Nou.

Per cert, el nom de Llacunalba, ve de l'època dels romans, que en deien "Lacuna alba", llacuna blanca. L'aigua te molta calç. Possiblement els orígens del nostre poble ... dels romans, ja no me'n recordo!

Però sí de quan el Cosmet era l'agutzil i es passejava pel poble amb la trompeteta fent-nos saber les novetats o dels sometents, els veiem de tant en tant, amb els seus fusells a la plaça de Cal noi.

Llavors, també passava l'esmolet. De tant en tant sentíem el xiulet i baixàvem perquè ens esmolés els ganivets, les tisores, o el que ens fes falta.

I sabeu? la canalla teníem penellons.

Veiem el Peret Turis pel carrer amb el seu ruc i les sàrries i de tant en tant, el cridàvem perquè ens vingués a curar d'espallat. I li deies, “carai Peret, quin ruc que tens!”, i et deia. “collons, s’ho fot tot menys les pedres!”

Escoltàvem a la ràdio al senyor Serra i el Lalo que recollien diners per mantenir l’hospital de Vilanova, per que vivia de les petites donacions de la gent.

I també escoltàvem al Barça. La primera alineació que conservo a la memòria es Sadurní, Torres, Gallego, Eladio, Zabalza, Fusté, Rifé, Zaldua, Mendoza, Pereda i Reixach.

Al poble es creaven nous mots, ... tres que es van fer famosos!!! el *pitxeli mongeta*, el *pisarratas* i el *pollo*.

Pels carrers hi anaven carros amb cavalls. A casa en teníem un. El Moro. Jo em posava menjar a la meva petita ma i el cavall, amb la seva gran boca, l’agafava. Quan jo tenia 9 anys el pare el va vendre. Quina pena quan el vaig veure baixar pel corraló i s’anava allunyant, em queien les llàgrimes ...

Però teníem més animals: conills, porcs, gallines, no se quants gats, sempre n’hi havien molts, com gairebé totes les cases del poble. També teníem una cabra. Va quedar embarassada i es va morir quan va donar a llum una cabreta. Llavors la mare em donava un biberó amb llet, jo seia a l’escala del pati de casa,

obriem la porta del corral i la cabreta venia a mamar del biberó. Va sobreviure.

Els nens anàvem a l'escola a "Can padrí". Hi havia una sola classe amb un sol mestre per tots. El primer mestre que vaig tenir va ser don Mariano, després don Federico Santander Alfonso. Ens ensenyaven moltes cançons, sobretot, al mati a primera hora, el cara al sol, ... i alguna altra ...

A l'hora del *recreo* jugaven a futbol a la placeta de la Mare de Deu.

Després l'escola va ser a l'ajuntament vell, llavors a l'hora del *recreo* jugàvem a futbol en un petit camp que hi havia sobre de la fleca Bertran, aleshores, Cal Cisco.

Les nenes anaven a Ca la Quima, la mestra era donya Hortènsia... també una sola classe per totes i una sola mestra.

Llavors, el cotxe de línia, el Bartrets, passava pel puntasco i l'havíem d'agafar per anar al metge a Sant Pere de Ribes perquè era el metge que teníem els de Canyelles. De tant en tant, anàvem a la clínica del "Xavarria" a Vilanova, també amb el Bartrets i als 11 anys el començàvem a agafar per anar a l'escola a Vilafranca.

Per anar del poble al raval hi havia un camí de carro, entre vinyes, alguna casa i una mica de muntanyeta.

Al poble només hi havia una televisió, la tenia el mossèn Rua a la rectoria i allò era com casa nostra, entràvem i sortíem com i quan volíem, la porta sempre era oberta, malgrat que de vegades, feien toros o tenis. Jugava el Manolo Santana i el partit no s'acabava mai. Preguntàvem "qui guanya?", i et deien, "ara van iguals". I preguntaves "i ja s'acaba?", "no ho se, si guanya aquest punt si però si no encara no" ... no ho enteníem.

Per què nosaltres el que volíem veure era Mr. Magoo, el pulgoso, el Porky, l'Speedy Gonzalez, El gato Felix, Simbad, el Correcaminos, La hormiga atómica ...

I, del que no em puc oblidar, les aventures del Locomotoro, la Valentina, el tio Aquiles i el capitán Tan. Els *Xiripitiflauticos*

I tampoc, els que ens feien anar a dormir, la família telerin: Cleo, Tete, Maripí, Pelusín, Colitas i Cuquín que cantaven allò de "vamos a la cama que hay que descansar ..."

Els diumenges a la tarda havíem anat al parroquial a veure cine!!! el maquinista era el Pere, "el Pere cine". Primer el nodo i després, la pel·lícula. "Murieron con las botas puestas", en blanc i negre. i ... de tant en tant, també feien teatre.

Si volies trucar per telèfon, havies d'anar a l'arreal, a Cal Diego. El Pep, donava toms a una maneta, després cridava Munie!!! Munie!!! seguidament, agafava un dels jacks, el posava al forat corresponent i ja podies parlar.

Jugàvem a futbol a una era al costat del cementiri. Va ser el camp de futbol durant molts anys.

Jugàvem a les faixetes, al collet, a la penya de l'indi, al frontó del pinar, al torrent del carrer nou, que hi fèiem rodolar les llantes de les rodes de bicicleta amb els forcats que fabricàvem nosaltres mateixos i, de tant en tant, entràvem a les coves que hi havia allà, al mateix torrent.

Ens fabricàvem els patinets amb coixinets. ... Com corrien ...

I quantes estones havíem passat al marge del carrer Nou, sota del lledoner, moltes d'elles compartides amb en Sanvicens que sempre ens feia regals. Ens comprava carotes, globus, caramels...

En Ramon Sanvicens no ha estat l'únic pintor, Canyelles ha estat plasmat en centenars de tel·les per nombrosos pintors, no cal que en faci un repàs. Abans era molt corrent veure pintors pels carrers del poble.

I ... també fèiem alguna trapelleria. Ens endinsàvem pel blat de la vinya que hi havia on ara hi ha el parc del casal i, quan el Pepet ens veia, ens enviava els gossos ... quins tips de córrer ... "perleeee!!! buscaaaa!!!! mira allaaa!!!!!" al mateix temps que tirava una pedra que indicava als gossos la direcció on estàvem nosaltres i... els peus ens tocaven el cul.

Quan plovia, es feien llacs darrera del castell i aprofitàvem per jugar amb llaunes de sardines o de tonyina que ens servien de barques.

Anàvem a la basa Martina a caçar *renacuajos*, els capgrossos.

La botiga del poble era Cal noi, a la plaça de Cal noi.

El forner, el Jaume de Cal Cisco. No se si ho sabeu, però, era expert en quinieles. Quan encara no hi havia múltiples, ell ja les feia a base de combinar diferents quinieles.

Pel carrer veies el ramat del Magí i el ramat del Pepet, quins tips de riure ens havíem fet amb ells dos quan ens explicaven aventures al *centro*, al voltant d'una taula ... tots els joves els escoltàvem.

El cau va ser durant molts anys el punt de trobada de la joventut.

Llegíem "La veu de Canyelles" ...

Hi havia la discoteca, Can Llufrus, just aquí on estem ara.

I ... la màgia de la nit de reis. Tots els joves del poble hi participàvem. Tres carrosses i una llarga filera de cotxes darrera mentre fèiem el recorregut de Sant Miquel d'Olèrdola, Viladellops i Canyelles.

Les obres de teatre pel grup del casal. La sala plena de gom a gom.

Pels que ara no ho sabeu, llavors, es feia la mili. Cada any sortejaven els quintos. La meva generació vam marxar 11 joves. Potser la més nombrosa que recordo.

El futbol, el futbol sala

Quantes coses!!! quants records!!!

I, com no, recordo les festes majors. Quan el dissabte a les 12 del migdia feien el repic de campanes, anava corrent cap a l'església envaït per l'emoció.

A la nit, el ball al *centro*, just aquí, on ara estem. A dalt, el bar amb els homes jugant al subhastat, al truc, ... i a baix, el ball. Encara recordo els "Explosión 69", igual que els Beatlles.

La toia, el Pepet Faló fent la subhasta de la toia. 200 en donen, 200 a la una, 200 a les dues 200 a les 2 i mitja ... 200 a les 3. Algú l'havia comprat i demanava quina cançó volia que toqués el conjunt.

L'anada de les autoritats cap a missa, acompanyats de l'orquestra.

El concert després de l'ofici de missa al *centro*. Just aquí on estem ara. Quin silenci, i ... quina calor!. Tots fent el vermut mentre sentíem el concert, menys els més petits que preniem les "gracioses" petites que hi havien llavors.

El dilluns de festa major, el berenar a la placeta de la Mare de Deu, coca de Cal Cisco i una coca cola i, després, els premis dels concursos de dibuix.

Es feien jocs pels nens: curses, curses de sacs, curses de carretons,

El festival infantil, amb pallassos, titelles, i, un de molt especial, al Xesco Boix, pioner de la cançó folk a Catalunya i que va actuar a Canyelles tant sols a canvi d'un llibre.

Recordeu l'arribada del xurrer?, el Toni, l'actual xurrer era un nen que venia amb els seus pares, ara ve amb la seva dona i les seves filles.

Els partits de futbol a camps de rostoll que deixava algun pagès una vegada segat el blat. Un any on ara es fa el mercat els diumenges, un altre any on hi ha la fàbrica de l'antiga Henkel, després ja vam tenir camp de futbol, primer on és ara la pista del Casal i després ja a la zona esportiva.

Partits de futbol amb motos.

La companyia Salvador Seguir fent “Terra Baixa” a les escoles antigues. Després altres obres, totes amb gran èxit.

La banda de la Vall d’Uixó.

Grans balls amb grans orquestres i grans grups, la Salseta del Poble Sec, el Uapachacombo.

La quantitat de roses regalades a la gent gran al concert del diumenge a la tarda.

Els concursos de pintura.

Els campionats d’escacs i les simultànies d’escacs amb algun que altre crack que ens guanyava a tots.

La xaranga, La gimcana.

El ball del fanalet, el ball de rams.

El pregó de personatges coneguts. Recordo especialment el Guix i el Murga, potser per que va ser el primer.

La pubilla.

La paella.

Quan va venir a jugar l'equip de futbol de Caixa Penedès amb el Sadurní de porter. No hi va haver manera de fer-li cap gol.

La baixada d'andròmines.

I ara, mes recentment, la pujada de la cercavila a l'església, un acte molt concorregut, un esclat de cultura i festa que culmina amb una explosió de focs i de joia.

Com la Festa Major de Canyelles, que sempre venia molta gent de fora, sobretot gent jove del Penedès, del Garraf, de Barcelona, ... de molts llocs. Era un punt obligat de trobada. Gent que feia temps que no veies, venien a la Festa Major. Havien passat coses curioses... Un cop, els amics de Sanahuja, que venien cada any, van portar els gegants per sortir a la cercavila, però els gegants no van sortir, ... es van perdre i no els van trobar.

I de mi, us diré que he tingut el plaer i l'orgull, com a canyellenc, d'haver participat en moltes coses que s'han fet al poble.

Però només us en diré una, jo era el que tancava l'aigua de les fons a final dels anys 60 quan hi va haver restriccions. Penso que tenia al voltant de 10, 11 anys. Espero que no m'ho tingueu en compte ... si algú va passar set.

Dit tot això, m'agradaria fer un petit agraïment a totes les persones que de qualsevol manera han participat, col·laborat, o ajudat a que es faci la Festa Major o que de qualsevol manera han treballat pel poble de Canyelles.

I ara si, ara ja us puc dir que és el pregó

El pregó es l'**exaltació** de la festa. L'alegria de viure!

És la **divulgació** d'un programa carregat d'actes festius.

I, el pregó és la **invitació a** que tothom hi participi!!!

Com el mateix nom diu, la Festa Major, és la festa més important del poble, la més gran. La nostra és patronal, en honor a Santa Maria Magdalena i és el punt de trobada de la nostra comunitat a l'entorn d'escenaris comuns, carrers, places, el casal o l'església i que afirma la nostra existència com a col·lectiu a partir d'uns referents simbòlics compartits.

Aquesta és la millor festa major, es la nostre, la del nostre poble, la del poble de Canyelles!!!!

Amb espectacles pirotècnics, correfocs, actes religiosos, esports, actes solidaris, actes populars, sardanes, balls, empalmades, matinades, espectacles infantils, cercavila, valls populars, concerts ...

Doncs vinga, diables, dracs, bastoners, gegants, nans, patusca, pastors, panderos, picarols, feu que sonin ben fort les gralles i ompliu de festa els nostres carrers i les nostres places.

I no pareu, ensenyeu a tothom que ens sentim orgullosos de ser canyellencs, així podré seguir dient que és per mi i serà un honor continuar fent allò que he fet sempre que n'he tingut oportunitat:

pregonar els valors i les gràcies del meu poble.

I tant mateix, no deixar de dir mai que portes imprès en el teu cor els llocs, les persones, els aprenentatges, les olors i les sensacions viscudes en tot el ventall de possibilitats que t'ha regalat la vida i que les vols compartir.

Per això, sigui on sigui, avui i sempre, vull cridar ben fort:

VISCA CANYELLES I VISCA LA FESTA MAJOR!!!!